

Tarinoita Olavinlinnan liepeiltä

Tarina Olavinlinnan muuriin haudatusta neidosta lienee tunnetuin. Tarinasta on tehty myös haikeankaunis laulu, **Balladi Olavinlinnasta**. Sen sävelsi **Erkki Melakoski** ja lauloi levyllä **Annikki Tähti** 1956. Tarinasta on monia versioita, tässä yksi: Ruotsalaisen linnanherran kaunis tytär Ingnel oli rakastunut erääseen venäläispiirittäjien joukoissa palvelleeseen upseeriin. Ingnel avasi rakkaalleen linnan portit, jolloin sisään hyökkäsi venäläisarmeija. Hyökkäys kuitenkin saatiin torjuttua, mutta kavalan neidon loppu oli surullinen. Linnanneito haudattiin elävältä linnan muuriin. Tarinan mukaan hautapaikasta versoi sitten tytön viattomuudesta kertonut pihlaja. Tarina sai osakseen tiettyä uskottavuutta - ainakin myöhemmin, sillä muurin kyljessä todella kasvoi pieni sitkeä pihlaja. Se putosi kaiketi lahonneiden juurtensa vuoksi vasta 1950-luvulla.

Olavinlinnaan liittyy myös tarinoita salaisista maan- ja vedenalaisista käytävistä, joiden kautta linnaan saattoi ulkopuolelta päästä varsin kaukaakin. Salakäytäviä on kerrottu olleen linnan ja Tallisaaren sekä Kyrönniemen välillä. Monet ovat kertoneet jopa kulkeneensa jonkin matkaa tunnelia pitkin kohti linnaa, mutta sen huono kunto tai ummehtunut ilma oli keskeyttänyt kulkuyrityksen. Jopa sukeltajat ovat yrittäneet etsiä salakäytävää. Mielikuvat linnaan johtavasta tunnelista ovat ilmeisesti syntyneet Tallisaarella olleiden rakennusten kellareista.

Historioitsija **Olaus Magnus** kirjoitti Linnan vaiheista Pohjoismaisten kansojen historiaa käsittelevässä kirjassaan *Historia de gentibus septentrionalibus* (v. 1555). Kirjailijan aikalaisten maailmankäsitys on ollut hyvin erilainen kuin nykyihmisillä. Niinpä Olaus Magnus on sisällyttänyt kirjaansa myös tarinoita, joiden historialliseen totuus pohjaan osaavat nykyihmiset suhtautua 'ymmärtävästi hymyillen'.

Olaus Magnuksen mukaan Suomen kaukaisimmassa kolkassa sijaitsi taidokkaasti rakennettu linna nimeltään Uusi linna (Nyslott). Linnan ympärillä virtasi syvä ja voimakas virta. Virran syvyys värjäsi veden mustaksi, ja siinä uivat kalatkin olivat mustia. Pyöreällä kalliosaarella sijaitsevaan linnaan johti länsipuolelta vain yksi silta. Se nostettiin yöksi ylös vinttureiden avulla. Olaus Magnus kertoo myös onnettomuuksia ennustavasta Vetehisestä. Jos äkkikuolema oli uhkaamassa linnan päällikköä, niin virrasta nousi harppua soittava Vetehinen. Hän kertoo myös virran rannoilla liikkuvista peikoista ja muista kummajaisista.

Huttusista tunnetun Säämingin kirkonkirjat kertovat

Tarina Olavinlinnan mustasta oinaasta eli pässistä on myös kuuluisa. Linnassa oli tapana jo alusta lähtien pitää elättipässiä. Viimeisin linnan pässi hukkuu virtaan vuonna 1728. Tämä asia mainitaan erityisesti jopa **Säämingin** kirkonkirjoissa. Nykyään tästä pässistä muistuttaa Tallisaassa sijaitseva kuvanveistäjä Anton Ravander-Rauaksen Linnanpässi-veistos. Linnanpässin kerrotaan ainakin kerran pelastaneen Olavinlinnan venäläispiirittäjiltä. Eräänä yönä hyökkääjät kiipesivät pimeyden turvin tikapuita pitkin kohti muurinharjannetta. Yllättäen pimeydestä ilmestyi muurille heidän eteensä hirvittävä kuvatus. Valtausta yrittäneet venäläiset säikähtivät pässiä luullen itse pirun tulleen linnaa puolustamaan. Venäläisten kerrotaan paenneen paikalta kauhun vallassa.

(Toim. MOH 2012)